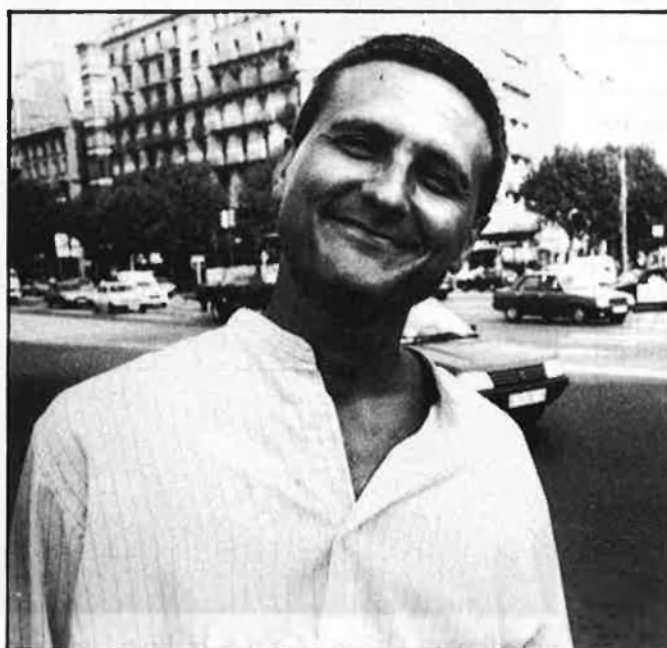

Montesol

¡Fes-me una columna, si us plau!

Montesol fa tires d'histories i dibuixa històries. Pot, també i però, sorprendre els seus seguidors apuntant-se amb encert al periodisme escrit. Com ací mateix, on explica el concepte del «neoperiodisme valvular» i se'n fa precedent il·lustre.

El problema, quan et demanen que escriuis alguna cosa, és que et sents com un herborista posat a cirurgia. El problema encara és més gros si per un moment penses que pots arribar a fer-ho, el teu narcisisme no et deixarà veure que el que has fet és un aigualit sense cap ni peus amb quatre idees perdudes en unes oracions mal construïdes. Sense parlar de la sintaxi i la puntuació. Serà com llançar safrà a una paella, quasi un acte reflex, primitiu, instintiu.

Si, a més, la llengua en què escrius és collita de dos cursos de reciclatge al català, on vas passar el temps mirant quina seria la manera de tirar-te l'alumnat femení, el resultat serà allò que ara en diuen «periodisme valvular».

¿Que no sabeu què és el periodisme valvular? ¡Sí, home sí! És la continuació del nou periodisme. És quan se li va acudir a un editor la brillant idea de fer escriure articles de fons a un cantant, un torero, un xerraire de ràdio, un cocteler, l'home del temps, etc., etc. Aquell dia les revistes es van omplir de ximpleries a

trontolls, d'eruptes de lletres i de pobresa de pensaments.

¡La moda continua! No hi ha revista al mercat on el presentador de TV, la coneguda cantant o la dona de fer la faena de tal famós no s'apunti a explicar-me la profunditat dels seus pensaments, les seues originalitats i el seu fi sentit de l'humor. És un neoperiodisme visceral, telemàtic, *light*, com una trucada de telèfon, epidèrmic i vaginal. El neoperiodisme valvular s'ha imposat. El seu estil és obligatori, sobretot a les revistes modernes i dominicals. Si, a més, ho barreges amb *nits* calentorres, Jack Daniel's, targeta VISA, TV, roba moderna i unes petites dosis de transcendentalisme, el resultat pot ser d'una espectacularitat comparable a una traca de falles, tot vistositat, color i soroll eixordador... A l'entrepà, li pots afegir una miqueta de sexe, sexe sense olor si us plau, i ja tens una píndola d'un regust a Sugus oblidat a la butxaca d'un escolar. També tenim el títol de l'article «Sólo yo», «Jo sol» si ho vols normalitzar. ¡Apunta't al neoperiodisme valvular! ¡Seràs l'escriptor total! □

Joan F. Mira
VIATGE AL FINAL DEL FRED 2.ª edició

LES ALES ESTESSES

EDICIONS DE LA MAGRANA

La novel·la del retrobament tràgic de dos germans bessons.

Miquel Creus
GAIA... OH! GAIA

LES ALES ESTESSES

EDICIONS DE LA MAGRANA

Una novel·la sobre l'amor en la qual realitat i somni es fonen per a crear una atmosfera màgica, sensual i eròtica.